G 5147

Riddarne.

Hwad förtjenster i wårt land, — san
Som fördubblas efter hand — san,
Se hur alla bära
Utanpa sin ära!
Se hwad stjernor och hwad band — san.

Se på denna dignitär — san!
Fast han utan hufwud är, — san,
Han i kedjan langa
Bär dock hufwu'n manga
Utaf engla-adelns här — san!

Se kaptenen som der går — san!
Han blef riddare i år —san;
Riddare af swärdet,
Sedan han på gärdet
Wid en salfwa swedt sitt hår — san.

Se på denna bondkaplan — san!
Seglarns stjerna på kaftan — san.
Nu har hon gått neder,
Mörkret sig förbreder
Och då triumferar fan — san.

Se på riksdagsmannen der — san,
Som det gröna halsband bär — san!
Han fick denna prydnad
För sin blinda lydnad
Och sitt spejande beswär — san.

Mången, lika dum som jag — san,
Har erhållit riddarslag — san,
Ingen mer är gerna
Säker för en stjerna.
Ni få se en wacker dag, — san.

v. Braun.

Den Lycklige.

Wäl den som bor i eget bås
Med innan och med utanlås
För fiender och wänner,
Och som i fred ur egen ho
Förtär Guds lån med sinnesro
Och ingen buse känner!

Wäl den som trycker till sin barm
En älskad qwinna, ung och warm,
Som friska ungar kläcker.
Wäl den som sen af ungarne
Har glädje och hugswalelse
Så länge lifwet räcker.

Wäl den som lyckligt bergade
Ur tidens storm sitt samwete,
Sin helsa och sin ära.
Allt, hwad han än förlorat har,
Är intet mot det han har qwar,
Om han wet lifwet bära.

Wäl den som för sitt rycktes skull
Får fritt paßera bom och tull
Med byltet och personen,
Som, åtspord eller oåtspord,

Tryckt hos C. G. Söderqvist i Werid,
1852.

Wåttommen och Tarwäl.

Säg mig ei: Wättommen, når jag kommer,
Ej: Tarwäl, du hulda! då jag går;
Ty jag kommer icke, når jag kommer,
Ofar ei heller från dig, då jag går.

Det är milla blott att du ja tyder.
Blott min klaggblid bn förkwinna fer,
Då mig plägten från din ida rydder;
Då jag kan klilas från dig mer.

Ack! mitt hjerta, hur jag dett må banna,
Mina tankar jag ei får med mig:
Ofwer hos dig de till i morgon kanna;
Se ha warit fe'n i gar hos dig.

Säg da ei: Wättommen, når jag kommer,
Ej: Tarwäl, du hulda! då jag går,
Ty jag kommer icke, når jag kommer,
Ofar ei heller från dig når jag går.

Gallström.

Wåttommen och Tarwäl.

Säg mig ei: Wättommen, når jag kommer,
Ej: Tarwäl, du hulda! då jag går;
Ty jag kommer icke, når jag kommer,
Ofar ei heller från dig, då jag går.

Det är milla blott att du ja tyder.
Blott min klaggblid bn förkwinna fer,
Då mig plägten från din ida rydder;
Då jag kan klilas från dig mer.

Ack! mitt hjerta, hur jag dett må banna,
Mina tankar jag ei får med mig:
Ofwer hos dig de till i morgon kanna;
Se ha warit fe'n i gar hos dig.

Säg da ei: Wättommen, når jag kommer,
Ej: Tarwäl, du hulda! då jag går,
Ty jag kommer icke, når jag kommer,
Ofar ei heller från dig når jag går.

Gallström.

Den Tredje:

Den Fyrtiofyrde.

Mål dem som mödorna

Den Förste:

Caffe-hvilan.

Wi allt det goda, som man förtär, ꝛc.

Den Femte:

Wättommen och Tarwäl.

Säg mig ei: Wättommen, når jag kommer, ꝛc.

Den Förste:

Riksdagsfäna.

Upp! bröder, för Konung och Fäderneborgb! :/:

Den Andra:

Ribbarne.

Qvad förtjenster i wårt land — san, ꝛc.

Den Tredje:

Den Fyrtiofyrde.

Wål dem som dörna

Den Förste:

Caffe-hvilan.

Wi allt det goda, som man förtär, ꝛc.

Den Femte:

Wättommen och Tarwäl.

Säg mig ei: Wättommen, når jag kommer, ꝛc.

Den Förste:

Riksdagsfäna.

Upp! bröder, för Konung och Fäderneborgb! :/:

Den Andra:

Ribbarne.

Qvad förtjenster i wårt land — san, ꝛc.

Den Tredje:

Den Fyrtiofyrde.

Wål dem som dörna

Blir trodd pa sina blotta ord
På torget och wid thronen!

Wäl den som fått tillräckligt wett
Att le åt dårskapen han sett
Bland menniskornas hopar,
Som ej försträcker sina ben,
Att löpa efter hwar och en,
Hwars namn fru Fama ropar.

Wäl den som utan skryt och flärd
Saktmodigt tågar fram sin werld
Med oförfäradt sinne,
Som lemnar, om ej något mer:
Då han i jorden myllas ner,
Ett obefläckadt minne!

Wadman.

Caffe-Wisan.

Af allt det goda, som man förtär,
Bland alla jordiska drycker,
Wäl Caffe-tären den bästa är:
Den skingrar menniskans nycker;
Den styrker kroppen, den lifwar själen,
Och känns från hjeßan allt ned i hälen.
Så tycker jag; — så tycker jag.

När höften kommer med blåst och snö,
Och wåren börjar sin wäta;
Då blir till lynnet man kärf och slö,
Man blott will sofwa och träta;
Ja man är ruskig i hela kroppen,
Men ... då finns helsa i Caffekoppen!
Det har jag kännt; det har jag kännt.

Krigssång.

Upp! bröder, för Konung och Fädernebygd!
Hwad hjertat är kallt här i norden?
Hwem lifwas ej än af den Göthiska dygd,
Hwars ryckte sig sträckt öfwer jorden?
Hwem lemnar ej manligt en älskande famn,
Att wärda de minnen, att frejda det namn,
Som skänktes af älskade fäder?

Må segrare smida åt andra de band,
Som blott egnar slafwen att bära;
Wi swurit att strida för lagar och land,
Att dö eller lefwa med ära.
Ja, frihet skall ewigt bebo wåra tjell
Och trälдomen sky deßa snöiga fjell,
Som lyfta sin hjeßa mot himlen.

Med kroppar, som röja sin Göthiska börd,
Med renhet i hjertan och seder,
Från steniga tegar wi samla war skörd,
Och fast är ett handslag, som eder.
Må weklingen söka en blidare sol,
Wi älska de bygder, wi älska den pol,
Som härdar till män och till hjeltar.

Med känsla för sanning, för mod och för dygd,
Med känsla för äran och friden
Wi härja ej grannarnes fredliga bygd,
Men bäfwa ej heller för striden.
Ja, frihet och manlighet här skola bo,
Och så länge fortplantas urgammal tro,
Som Carlwagnen öfwer oß hwälfwer.

Granberg.